

แพ็

ตั้งแต่ก่อนขึ้นเวที ถ้าไม่เก่งภาษาอังกฤษ

บทนำ

บุคคลที่ร่ำรวยที่สุดในโลก นาย บิล เกตส์ ประธานบริษัทไมโครซอฟท์ ผู้ผลิตโปรแกรมวินโดวส์ กล่าวว่า “ภาษาอังกฤษจะยังคงเป็นภาษาหลักที่ใช้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แม้ว่าธุรกิจดังกล่าวกำลังได้รับความนิยมอย่างมากในเอเชียก็ตาม” (กรุงเทพธุรกิจ 21/9/43)

ประธานาธิบดี คิม แด จุง กล่าวปราศรัยเนื่องในวันปีใหม่ช่วงที่ชาวโลกกำลังตื่นเตนกับปัญหาวย ทู เค ว่า “ชาวเกาหลีทุกคน จำเป็นเร่งด่วนต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หากต้องการความก้าวหน้าในชีวิต และก้าวไปพร้อมๆ กับศตวรรษที่ 21” บริษัทยักษ์ใหญ่ หลายบริษัทได้สนองนโยบายดังกล่าวนี้ด้วยการบังคับให้พนักงานทุกคนต้องสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษให้ได้ภายใน 3 ปี (กรุงเทพธุรกิจ 28/2/43)

ประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก และเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาวิชาการส่วนใหญ่ไม่ได้มาจากภายในประเทศ แต่มาจากภายนอก ดังนั้นจะเห็นได้ชัดว่า การที่จะได้รับความรู้ย่อมมีประสิทธิภาพ ความสามารถด้านภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง (บางกอกโพสต์ 21/9/00)

ผู้จัดการทั่วไป

บริษัท ออล คาร์โก้ แทรฟฟิค จำกัด

เอียน บูราม่า นักเขียนบทความเกี่ยวกับวัฒนธรรมและการเมืองของเอเชีย มาเกือบ 20 ปี กล่าวไว้ในบทความของเขาว่า **“ความมีวินัยด้านการเมือง คนงานที่มีประสิทธิภาพ ค่าแรงที่สูงๆ และการไม่มีสหภาพแรงงาน อาจจะเป็นสูตรสำหรับความสำเร็จ ในประเทศที่มีอุตสาหกรรมหนัก แต่สำหรับประเทศที่กำลังรุ่งเรืองในยุคไอที ประชาชนของประเทศจะต้องมีความยืดหยุ่น มีความคิดสร้างสรรค์ มีความเป็นตัวของตัวเอง เข้ากันได้กับผู้คนทุกชาติ ทุกภาษา และต้องมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ”** (รีดเดอร์ส์ไดเจส ก.ค. 2000)

ดำรง พุดตาล วุฒิสมาชิก กล่าวในวันภาษาไทยแห่งชาติว่า **“คนไทยสมัยนี้รับเอาค่านิยม และภาษาอังกฤษ ซึ่งถือเป็นภาษาสากลมามาก จนลืมภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่นของเราไป ผมไม่ได้ต่อต้านการใช้ภาษา อังกฤษนะครับ ในยุคนี้ใครที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษลำบาก เพราะสื่อทุกอย่าง โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ต เข้ามามีบทบาทสำคัญมาก”** (กรุงเทพธุรกิจ 27/7/43)

โทนี่ วอลเธม กล่าวไว้ในบทความ What to do about Thailand's 'e-crisis' **“ว่าตัวการที่ร้ายแรงยิ่งที่สร้างปัญหา e-crisis ก็คือ การขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ ความรู้ด้าน e-commerce และขาดความรู้ด้านภาษาอังกฤษ”** (โพสต์ทูเดย์ 9/8/00)

นักศึกษาคนหนึ่งในสถาบันฝึกภาษาแบร์ลิทซ์ (ประเทศไทย) กล่าว **“ผมต้องเรียนหนักมากในการพัฒนาความรู้ด้านภาษาอังกฤษของผม ถ้าหากหวังความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน”** นักศึกษาคนนั้นเป็นพนักงานของธนาคาร แอสเตนชาร์เตอร์ นครธน (บางกอกโพสต์ 31/7/00)

นักเรียนเป็นเวบความรู้ ติดขัดเรื่องภาษา

ครูผู้สอนด้านคอมพิวเตอร์ เปิดเผยว่า นักเรียนมักใช้อินเทอร์เน็ต สำหรับการเข้าไปดูเรื่องราวเกี่ยวกับดาราละคร เพลง และเกม มากกว่าหาความรู้ทางด้านศึกษา เนื่องจากอุปสรรคในด้านภาษาอังกฤษ (กรุงเทพ ไอที 13/7/00)

แดน อาร์ดิง นับเป็นประเทศที่ 2 ในทวีปคนผิวเหลืองที่ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษก่อนหน้านี้ไม่นาน นักวิชาการหลายคนของแดนอาทิตย์อุทัย ชี้ว่า การทำทนายในศตวรรษที่ 21 ก็คือ ภาษา กลุ่มนี้ได้เรียกร้องนายกรัฐมนตรียุติให้เปิดโลกให้กว้างขึ้น ด้วยการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ

ให้เป็นลันที่ 2 ของชาวชาวมุโร จากปัจจุบันที่ได้ชื่อว่าติดอันดับบิวสุด ในหมู่ประเทศแถบเอเชียที่ภาษาอังกฤษอ่อนมาก นักวิชาการกลุ่มนี้ยังกล่าวว่า หากรู้ภาษาอังกฤษผสมผสานกับความเชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ต ทั้งหมดนี้จะเป็น **“กุญแจสำคัญของการอยู่รอดในยุคโลกาภิวัตน์”** (กรุงเทพธุรกิจ 28/2/43)

อินเดียสร้าง “สมอง” แข่งกับจีนทุกด้าน

- เทียบอินเดียกับจีนแล้ว ข้อได้เปรียบประการแรกให้เห็นชัด คือ เรื่องของภาษาอังกฤษ เพราะพื้นฐานของความที่เคยเป็นเมืองขึ้นอังกฤษ และแม้ข้อเปรียบเปรยที่ว่า **“ที่อินเดียแม้แต่ขอทานยังพูดภาษาอังกฤษ”** ย่อมเป็นข้อพิจารณาที่สำคัญยิ่ง

- เมืองจีนก็ย่อมไม่ยอมริบหรี่ความนิยมภาษาอังกฤษของคนรุ่นใหม่ในเมืองจีน มีความคึกคักไม่แพ้กันแต่สำหรับอินเดียแล้ว ความรู้ทางภาษาอังกฤษฝังลึกมาช้านาน ไม่ใช่เพิ่งมาตื่นตัวในตอนนี้นะเท่านั้น

- อินเดียรู้ว่าจะต้องแข่งกับจีน ในเรื่องการดึงนักลงทุนต่างประเทศ เขาจึงได้เน้นความได้เปรียบด้านภาษา ใครไปทำธุรกิจที่อินเดีย สามารถหานักบัญชี นักกฎหมาย และผู้ช่วยทุกๆ ด้านที่พูดภาษาอังกฤษได้เลย แต่ถ้าไปเมืองจีนตอนนี้ก็ยังคงต้องหอบหิ้วคนพูดภาษาอังกฤษ และยังคงต้องหาคนพูดภาษาจีนไปช่วยงานอีก อะไรๆ จึงจะราบรื่นได้ (กรุงเทพธุรกิจ 9/8/43)

- คนไทยยังขาดความรู้ความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในช่วงแรกที่น่าเทคโนโลยี

แวก (wap) มาให้บริการนั้น ก็คงไม่มีการพัฒนาเป็นภาษาไทย ดังนั้นการที่แวกไทยจะเติบโตได้ ก็ต้องมีการพัฒนาแวกให้เป็นภาษาไทย เพื่อง่ายและสะดวกแก่การใช้งาน ขณะเดียวกันก็ต้องมีการปลูกฝังให้เด็กไทยมีความรู้ ความชำนาญด้านภาษาอังกฤษตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อเตรียมความพร้อมรับเทคโนโลยีใหม่ๆ ด้านการสื่อสารที่จะเข้าสู่ตลาดไม่เฉพาะแวกเท่านั้น (บริษัท ศูนย์วิจัยกสิกรไทย)

- พนักงานธนาคารหลายแห่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษแล้ว เพื่อว่าธนาคารจะถูก Takeover โดยธนาคารต่างชาติ (ข่าวจากโทรทัศน์)

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พอจะตั้งสมมุติฐานได้ว่า เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก ความรู้ด้านวิชาการต่างๆ จะได้มาจากตำราที่เป็นภาษาอังกฤษ และได้มาจากเว็บไซต์ต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เพราะภาษาสากลในอินเทอร์เน็ตจะเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ ประเทศที่เป็นผู้นำด้านเศรษฐกิจในเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น และเกาหลี ต่างก็เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และได้วางนโยบายเพื่อพัฒนาบุคลากรของเขาให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ ในขณะเดียวกันสำหรับบุคคลที่เก่งภาษาอังกฤษก็มีโอกาสก้าวหน้ามากกว่าคนที่ไม่เก่ง และคนที่เก่งทางด้านวิชาการ แต่ไม่เก่งภาษาอังกฤษอาจจะพลาดโอกาสแสดงความสามารถ และได้รับการยอมรับในเวทีสากลเปรียบเสมือนหนึ่ง แพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้ขึ้นเวทีต่อสู้เลย

ทำไมคนไทยส่วนใหญ่จึงไม่เก่งภาษาอังกฤษ

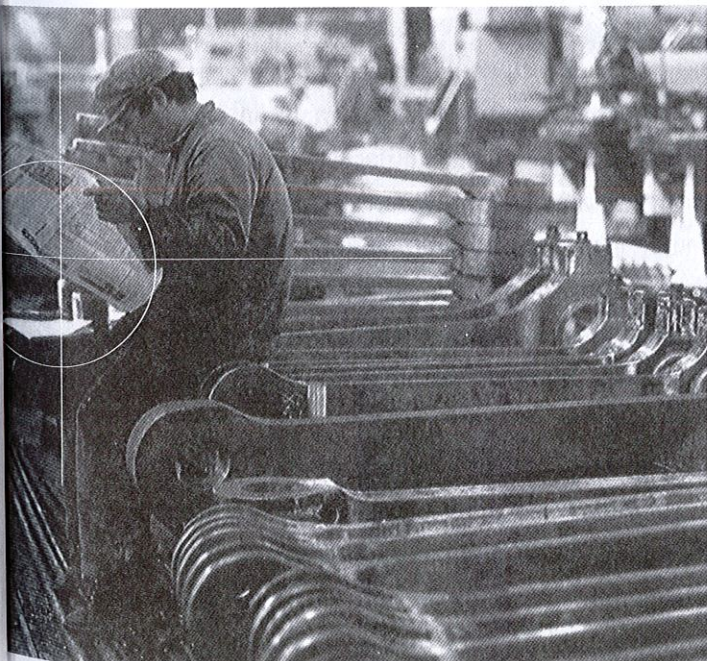
เมื่อพูดถึงการศึกษา พ่อแม่ทุกคนจะเข้าใจและเห็นความสำคัญของมัน และจะพยายามทุกวิถีทาง เพื่อให้บุตรหลานของตัวเองได้รับการศึกษาสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ นี่เป็นความเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ของผู้คน และนำไปปฏิบัติมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน เพราะมีตัวอย่างที่เห็นชัดถึงความแตกต่างระหว่างคนที่มีการศึกษากับคนที่ไม่มีการศึกษา หรือระหว่างคนที่มีการศึกษาสูงกับคนที่มีการศึกษาน้อย

สำหรับความสำคัญของภาษาอังกฤษ ผู้คนส่วนใหญ่ก็ยอมรับ และพูดว่าคนที่รู้ หรือเก่งด้านภาษาอังกฤษจะได้เปรียบคนที่ไม่รู้ แต่เป็นการพูดที่ไม่ได้เกิดจากความเข้าใจใน ความสำคัญของภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง เพราะไม่ได้เห็นตัวอย่างที่ชัดเจนและไม่ได้นำไปปฏิบัติ เจกเช่นกับการศึกษาโดยทั่วๆ ไป บางคนอาจจะไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเสียด้วยซ้ำไป

จากสถิติพบว่าในปี 2541 มีบัณฑิตที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐ 7 แห่ง จำนวน 13,968 คน (บางกอกโพสต์ 12/6/00) ถ้านับจำนวนบัณฑิตจากสถาบันของรัฐที่เทียบเท่ามหาวิทยาลัย บวกกับจำนวนบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยเอกชนแล้ว คงจะมีจำนวนรวมกันไม่ต่ำกว่า 60,000 คน ผู้เขียนเชื่อว่าในจำนวนนี้ จะมีบัณฑิต เพียง 2% เท่านั้นที่มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถพูดและเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว นั่นหมายความว่า จะมีคนเก่งภาษาอังกฤษเพียง 1,200 คน เท่านั้น

เนื่องจากคนที่เก่งภาษาอังกฤษมีจำนวนน้อยกว่าคนที่ไม่เก่งมาก ดังนั้นในหน่วยงานทั้งหลาย ทั้งที่เป็นหน่วยงานของรัฐ และเอกชน ยกเว้นเอกชนที่เป็นบริษัทข้ามชาติ จะมีคนที่เก่งภาษาอังกฤษน้อยมาก การเปรียบเทียบถึงความก้าวหน้าของคนที่เก่งกับคนไม่เก่ง จึงมองไม่เห็นหรือเห็นได้ไม่ชัดทำให้มองข้ามความสำคัญของมันไป แต่ความแตกต่างด้านการศึกษาระหว่างการโรง กับหัวหน้าแผนกหรือผู้จัดการ จะเห็นได้ชัดมากกว่า นี่เป็นหนึ่งในหลายๆ สาเหตุที่คนมองไม่เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และไม่ได้พยายามหาความรู้ทางด้านนี้

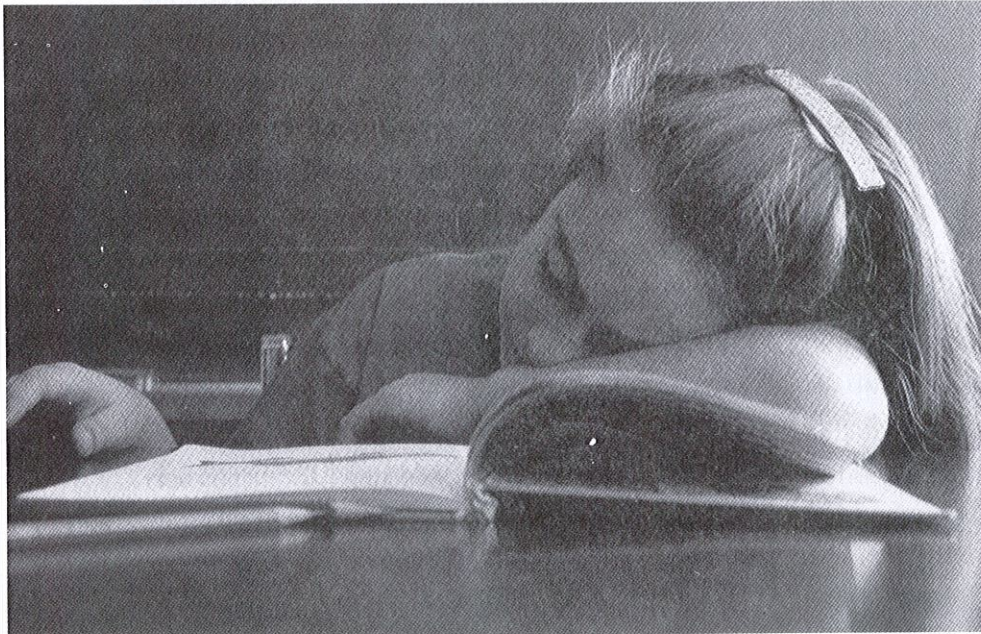
ข้ออ้างที่มักจะถูกนำมาใช้เสมอ และอ้างด้วยความภาคภูมิใจว่าคนไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ เพราะประเทศไทยไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของประเทศฝรั่งเศสที่พูดภาษาอังกฤษ เราสู้คนสิงคโปร์ ฮองกง มาเลเซีย อินเดีย ฟิลิปปินส์ ไม่ได้ในแง่ภาษา

เพราะประเทศเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เคยเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ หรือ อเมริกามาแล้วเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ดังนั้นการที่คนไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ จึงไม่ใช่เป็นเรื่องที่น่าอับอาย หรือเสียหายอะไรแต่กลับภูมิใจเสียด้วยซ้ำที่ไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร ความรู้สึกเช่นนี้แหละเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่คนไทยขาดความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยหาได้รู้ไม่ว่าคนในประเทศเหล่านี้ได้ใช้ความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษแข่งหน้าคนไทยไปสุดกู่แล้ว เราเคยสังเกตไหมว่าในการประชุม หรือสัมมนาด้านวิชาการในระดับนานาชาติไม่ว่าจะจัดในเมืองไทย หรือในต่างประเทศ ตัวแทนจากประเทศตะวันตกที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และตัวแทนจากประเทศเอเชียที่เก่งภาษาอังกฤษ เขาสามารถจะพูดตัวว่าเก่งกาจบนเวทีประชุมหรือสัมมนาต่างๆ ที่เขาเหล่านั้นอาจ

ความสำคัญของภาษาอังกฤษ ส่วนทางด้านครูบาอาจารย์ในโรงเรียนนั้น จะมีครูที่สอนอังกฤษสักกี่คนที่กล้าออกมายืนหน้าแถวแล้วบอกนักเรียนว่าภาษาอังกฤษสำคัญไม่แพ้วิชาคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ หรือสำคัญกว่าเสียด้วยซ้ำไป เพราะยิ่งเรียนสูงๆ ตำราทั้งหลายแหล่จะเป็นตำราภาษาอังกฤษหมด ถ้าไม่รู้หรือเก่งภาษา อังกฤษแล้วจะไปอ่านตำรารู้เรื่องได้อย่างไร ตรงกันข้ามครูที่สอนวิชาคำนวณและวิชาวิทยาศาสตร์จะยึดดอกพุดกับทั้งนักเรียนและผู้ปกครองถึงความสำคัญของทั้งสองวิชานี้ ทำไมครูสอนภาษาอังกฤษจึงทำอย่างครูสอนคำนวณ และครูสอนวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ต้องขอย้ำที่จะต้องพูดความจริงว่า ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ ขอย้ำว่าส่วนใหญ่ไม่ใช่ ทุกคน ไม่ใช่เป็นครูที่เก่งภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง เด็กก็ได้ความรู้ไปอย่างไม่เก่ง

และจบไปอย่างไม่เก่ง ครูที่เก่งภาษาอังกฤษมากๆ เขาไม่มาเป็นครู และกินเงินเดือนเพียงไม่กี่พันบาทหรอกครับ เขาไปทำงานในบริษัทใหญ่ๆ เงินเดือนหลายหมื่นบาท หรือ 10 เท่าของเงินเดือนครูไปหมดแล้ว นอกจากปัญหาด้านครู อีกปัญหาหนึ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งที่ทำให้เด็กไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ ก็คือ วิธีการสอนและอุปกรณ์การสอนภาษาอังกฤษที่ล้าสมัยและใช้ไม่ได้เลย ข้อนี้เป็นข้อที่ยอมรับกันในบทความที่ลงในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หลายปีมาแล้ว

ในแวดวงการศึกษามีผู้บริหารคนไหนบ้างที่ออกมาเรียกร้องถึงความ

จะไม่ได้เก่งไปกว่าคนไทยเลย แต่ตัวแทนคนไทย ออย่าว่าแต่พูดแสดงความสามารถเป็นภาษาอังกฤษเลย แค่งอแงอย่างเดียวก็รู้เรื่องบ้าง ไม่รู้เรื่องบ้าง เลยแพ้คนที่เก่งภาษาอังกฤษตั้งแต่ยังไม่ได้ขึ้นเวทีเสียด้วยซ้ำไป เนื่องจากคนไทยที่เก่งภาษาอังกฤษมีน้อย และคนไทยที่เห็นประโยชน์อย่างแท้จริงของภาษาอังกฤษก็มีน้อยเช่นเดียวกัน นั้นหมายความว่าผู้ปกครองของเด็กๆ ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เก่งภาษาอังกฤษ หรือเห็นคุณค่าทางด้านภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ปูแนวทาง ให้เด็กของตัวเองให้มีความเก่งทางด้านนี้ ส่วนใหญ่จะเน้นด้านคำนวณ และวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เด็กสามารถเข้าเรียน วิศวกรรม สถาปัตย์ เกษตร เชื้อเป็นสาขาวิชาต่างๆ จะได้หางานง่าย มีโอกาสก้าวหน้าสูง ดังนั้นเด็กเหล่านี้ จึงไม่ได้รับการบอกกล่าวจากผู้ปกครองให้เห็นถึง

สำคัญ of ภาษาอังกฤษ และวางแนวทางให้เด็กไทยเก่งทางด้านนี้ ทุกวันนี้โลกเราเป็นโลกเปิด ชาวต่างชาติ เดินทางเข้าประเทศเป็นว่าเล่น คนไทยก็เดินทางไปต่างประเทศเป็นว่าเล่นภาษากลางที่แท้จริงที่ใช้ในการสื่อสารก็คือภาษาอังกฤษ ท่านเหล่านั้นทราบหรือไม่ว่า นักลงทุนที่เมินประเทศไทยแล้วไปลงทุนในประเทศที่พลเมืองของเขาใช้ภาษาอังกฤษได้ดีกว่าคนไทยเป็นจำนวนเท่าไรแล้ว เราเสียผลประโยชน์ไปมากมายแค่ไหน ทุกคนจะเอาแต่หน้าพุดถึงความรักชาติชาตินิยม ต้องเน้นภาษาไทย ให้เก่ง ต้องทำการฝีมือแบบไทยๆ และมีการละเล่นแบบไทยๆ พุดแล้วจะได้หน้าว่าฉันรักชาตินะ ถ้าลุกขึ้นยืนมาพูดว่าเด็กทุกคนจะต้องเก่งภาษาอังกฤษก็กลัวว่าจะถูกมองว่าไม่รักชาติ ไม่ชาตินิยม ดังนั้นประเทศไทยจึงไม่มีนโยบายที่เห็นได้ชัดหรืออาจจะไม่มีนโยบายอะไรเลย

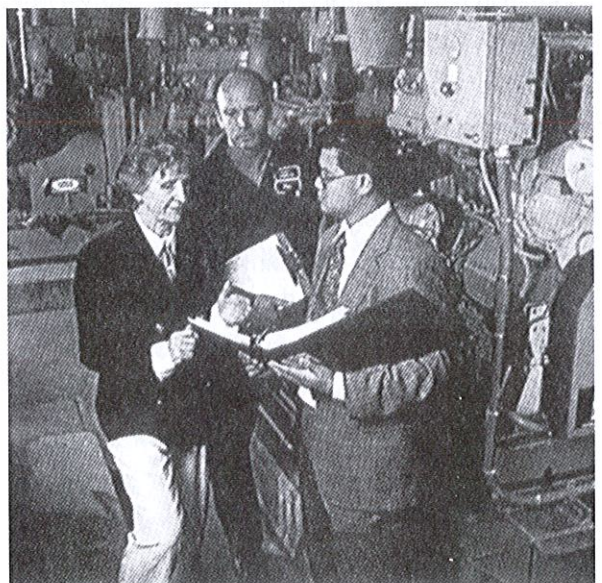
ก็ได้ ในเรื่องการพัฒนาความรู้ด้านภาษาอังกฤษให้แก่เด็กประเทศที่คนของเขาชาตินิยมไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าคนไทย หรืออาจจะมากกว่าเสียด้วยซ้ำไป เช่น ญี่ปุ่น และเกาหลี ผู้นำของเขาไม่เห็นว่าจะเสียหน้าอะไร หรือเสียศักดิ์ศรีของประเทศแต่ประการใด ในการที่ออกมาพูดแกมบังคับให้ผู้คนของเขาพัฒนาความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ก่อนที่คุณสุวิข รังสิพล จะมาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เด็กนักเรียนระดับชั้นประถมในโรงเรียนรัฐบาล ไม่มีโอกาสเรียนภาษาอังกฤษเลยเป็นระยะเวลา 7 ปี เต็มๆ ตั้งแต่ ป.1 ถึง ป.7 ใน ขณะที่โรงเรียนเอกชน เขาสอนภาษาอังกฤษให้นักเรียน ของเขาตั้งแต่ชั้นอนุบาล และแข่งหน้าเด็กนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลจนไม่เห็นฝุ่นแล้วอยากรู้จริงๆ ว่าใครที่อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการที่อยู่เบื้องหลังแนวความคิดนี้ ทำให้เด็กไทยต้องเสียเปรียบเด็กๆ ของประเทศเพื่อนบ้านเรา คุณสุวิข รังสิพล ก่อนมาเล่นการเมืองเคยเป็นผู้บริหารระดับสูงในบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง มีลูกน้องเป็นฝรั่งมาก มาย คนไทยส่วนใหญ่เป็นลูกน้องฝรั่ง มีคนไทยเพียงหยิบมือเดียวที่มีฝรั่งเป็นลูกน้อง และคนไทยหยิบมือเดียวนี้แหละที่เก่งกาจภาษาอังกฤษ เมื่อคุณสุวิขได้มาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงได้เปลี่ยนแปลงระบบการสอนของ โรงเรียนรัฐบาล กลับไปสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาอีกครั้ง นี่เป็นผลงานชิ้นโบว์แดงของคุณสุวิข

การที่ไม่มีใครมาช่วย หรือช่วยชี้แนะให้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ ทำให้เด็กไทยที่ไปศึกษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะในระดับปริญญาตรี หรือปริญญาโท ไม่ฉวยโอกาสอันมีค่านี้ในการฝึกฝนด้านภาษา แต่กลับไปคลุกคลีกับคนไทยด้วยกันเองตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในต่างประเทศ โดยไม่นึกว่าถ้าได้ภาษากลับมาด้วย ความสามารถด้านภาษามีค่าไม่แพ้ หรือในบางกรณี มีค่ามากกว่าปริญญาที่ได้มาเสียด้วยซ้ำไป หรือมีส่วนสำคัญอย่างมหาศาล เมื่อต้องมาทำงานในบริษัทใหญ่ๆ หรือ บริษัทข้ามชาติ

บางคนอาจจะอ้างว่านักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จหลายคนก็ไม่มีความรู้ด้านภาษาอังกฤษแล้วทำไมเขาถึงประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นจึงสรุปภาษาอังกฤษไม่สำคัญนี่เป็นข้อสรุปที่อันตรายอย่างยิ่ง ทำไมเราจึงเอาคนเพียงไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จ โดยไม่รู้ภาษาอังกฤษเป็นตัวอย่างไม่ในโลกแห่งความเป็นจริง เราจะเป็นหนึ่งในกลุ่มคนไม่กี่คนเหล่านั้นหรือ จริงๆ แล้วเราต้องแข่งกับผู้คนจำนวนมากมาย ภาษาอังกฤษจะช่วยให้เราตีตัวสูงกว่าคนรอบข้าง

ความสำคัญของภาษาอังกฤษ

ทำไมประเทศญี่ปุ่น และเกาหลี ที่มีความภาคภูมิใจในขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม และประเพณีของตัวเอง และไม่สนใจภาษาอื่นนอกจากภาษาของตัวเองตลอดระยะเวลาหลายร้อยปีที่ผ่านมา จึงได้กลับล้าอย่างกระหน่ำหันมาวางแผน และนโยบายให้คนในประเทศของเขาพัฒนาความรู้ด้านภาษาอังกฤษ อินเทอร์เน็ต และอี-คอมเมิร์ซ เป็นสาเหตุที่สำคัญ เป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกแล้วว่า อินเทอร์เน็ตกำลังเปลี่ยนแปลงหน้าโลกในทุกๆ ด้าน และอี-คอมเมิร์ซก็เป็นรูปแบบหนึ่งของการทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ต การทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ตกำลังระบอบไปทั่วโลก และกำลังจะมีบทบาทด้านธุรกิจ แข่งวิธีการทำธุรกิจแบบธรรมดาๆ ไปแล้วประเทศที่เป็นเจ้าธุรกิจในอดีต มีอาจจะปล่อยให้ต้องถูกล้ำหลังไปได้ อินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องสากล ดังนั้นจึงต้องใช้ภาษาสากลในการติดต่อสื่อสาร หรือให้ข้อมูล หรือในการทำธุรกรรม ภาษาหนึ่งเดียวบนอินเทอร์เน็ต คือ ภาษาอังกฤษ ไม่มีภาษาอื่นอย่างเด็ดขาด ต่างกับภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่ประเทศที่ชาตินิยมมากๆ เช่น ฝรั่งเศส สเปน หรืออิตาลี ยังคงใช้ภาษาของเขาอยู่ และไม่พยายามใช้ภาษาอังกฤษ ยกเว้นในการทำธุรกิจเท่านั้น ลองใช้ภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษในการทำธุรกิจบนอินเทอร์เน็ตดูสิครับ รับรองว่าเจ๊งไม่เป็นท่า จะมีใครเข้ามาเยี่ยมเว็บไซต์ที่เขียนเป็นภาษาญี่ปุ่นหรือเกาหลี เพื่อทำธุรกิจกับ 2 ประเทศนี้ นอกจากคนในชาติเดียวกันเองเท่านั้น ทั้งญี่ปุ่น และเกาหลี ซึ่งเป็นผู้นำด้านการค้า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับตัวในการทำธุรกิจแบบใหม่ ซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก เขาได้เตรียมตัว และวางนโยบายระดับชาติ เพื่อให้คนของเขาสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองให้ได้ เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ

ของเขา ประเทศไทยยังล้าหลังอยู่ ผู้บริหารการศึกษาในประเทศไทยไม่เคยออกมาแถลง หรือพูดว่าจะพัฒนาการศึกษาของเด็กอย่างไร เพื่อรองรับวิทยาการใหม่ๆ ที่กำลังจะมาแทนการทำธุรกิจแบบเก่าๆ การที่ออกมาพูดว่าเด็กไทยใช้อินเตอร์เน็ตสำหรับการเข้าไปดูเรื่องราวเกี่ยวกับดาราละครเพลง และเกม มากกว่าหาความรู้ด้านการศึกษา เนื่องจากอุปสรรคในด้านภาษาอังกฤษ ขอลถามจริงๆ ว่าผู้บริหารที่รับผิดชอบด้านการศึกษาของประเทศมีมาตรการใดๆ ที่เป็นรูปธรรมในการแก้ปัญหาตรงนี้บ้าง ประเทศเพื่อนบ้านที่ผู้คนของเขาไม่เก่งภาษาอังกฤษเหมือนคนไทย เช่น เกาหลี และญี่ปุ่น เขาตื่นจากหลับแล้ว ผู้นำเกาหลี กล่าวว่า ชาวเกาหลี ทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 หากต้องการความก้าวหน้าในชีวิต และก้าวไปพร้อมๆ กับศตวรรษที่ 21

กระทรวงศึกษาธิการได้ยอมรับระบบการศึกษาของชาวตะวันตกมาใช้ เช่น การห้ามใช้ไม้เรียวกับเด็ก การสอนเพศศึกษา ซึ่งเป็นวิชาใหม่ และเป็นวิชาบังคับ โดยจะมีการสอนในปีการศึกษาหน้า (2544) ถ้าเรากล้ารับแนวทางการสอนแบบตะวันตกมาใช้ ทำไมจึงไม่กล้าเน้นหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ โดยการเริ่มพัฒนาบุคลากร และเครื่องมือเครื่องมือในการสอนตั้งแต่บัดนี้ ถ้าจะตัดวิชาการศึกษาแบบเย็บปักถักร้อยออกเสียหนึ่งวิชา และเอาวิชาภาษาอังกฤษเข้าไปเสริม น่าจะเป็นประโยชน์ต่ออนาคตของเด็กมากมาย

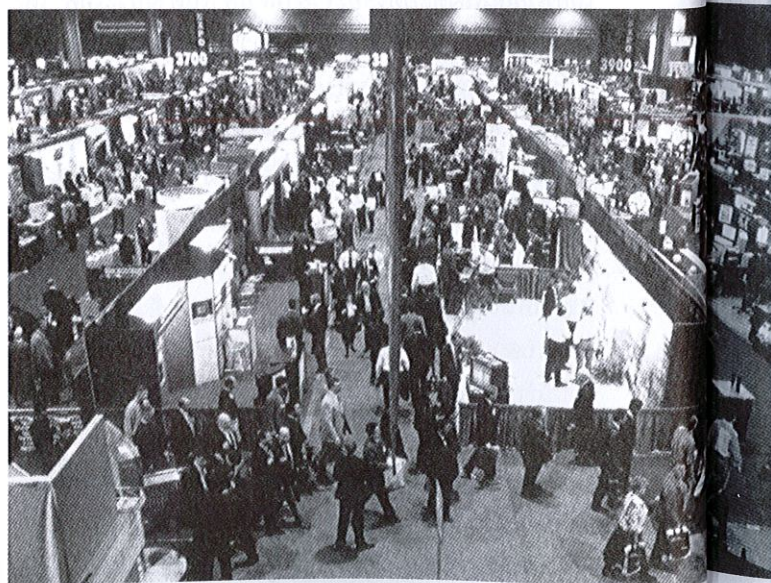
ในประเทศสิงคโปร์ ตั้งแต่ปี 2544 เป็นต้นไป เด็กนักเรียนของเขาทุกคนจะต้องมีคอมพิวเตอร์ใช้โดยรัฐจะให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษาซื้อคอมพิวเตอร์มาใช้ เด็กทุกคนจะต้องทำการบ้าน หรือทำรายงานส่งครูทางอินเตอร์เน็ต เด็กสิงคโปร์ได้เปรียบเด็กไทยในแง่ภาษาอังกฤษมาก เพราะเขา ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการ สมมุติว่า ครูให้ทำรายงาน เกี่ยวกับประเทศจีน เด็กสิงคโปร์จะทำรายงานนี้โดยไม่ยากอะไรเลย สามารถหาข้อมูลทุกอย่างจากอินเตอร์เน็ตได้ถึงแม้ข้อมูลเหล่านั้นจะเป็นภาษาอังกฤษก็ตาม การบ้านอย่างเดียวกันนี้ ถ้าให้เด็กไทยทำจะไปเอาข้อมูลมาจากไหนนอก จากห้องสมุด ซึ่งอาจจะไม่มีข้อมูลครบถ้วนตามที่ต้องการ เด็กไทยบางคน ถ้าโชคดี มีพ่อแม่ที่รู้เรื่องภาษาอังกฤษ ก็อาจจะช่วยลูกแปลข้อมูลจากอินเตอร์เน็ตให้ลูกได้ แต่ไม่ใช่ว่าเด็กไทยทุกคนจะโชคดีไปหมด

คนไทยที่ไปเรียนปริญญาโทในต่างประเทศทุกคนจะต้องมีคอมพิวเตอร์แบบพกพา และทำรายงานส่งอาจารย์

โดยอาศัยข้อมูลจากอินเตอร์เน็ต เขาไม่เข้าห้องสมุดกันแล้ว ข้อมูลทั้งหมดที่อยู่ในอินเตอร์เน็ตก็เป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ใครที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษก็ต้องเสียเวลามากในการทำความเข้าใจ ในการเรียนในชั้นเรียนอาจารย์ฝรั่งจะไม่สอน แต่จะปล่อยให้ไปอ่านเองแล้วมา participate ในชั้นเรียน เด็กไทยบางคนอาจจะเก่งมากในแง่วิชาการและอ่านได้เร็วแต่พูดและเขียนได้ไม่คล่อง คณะ participate ก็จะไม่ฟังฝรั่งไม่ได้ หรือบางครั้งอาจจะ participate ไม่ได้ ถ้าพูดเป็นภาษาไทยได้รับรองเด็กฝรั่งจะแพ้ไม่เป็นท่า แต่เนื่องจากต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ เด็กไทยก็แพ้เด็กฝรั่งตั้งแต่ยังไม่ได้ขึ้นเวที

เด็กไทยที่ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ ถ้ามีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่ดีก็ไม่ต้องไปเสียเวลาเรียนภาษาเพิ่มเติมในต่างประเทศ ทำให้ประหยัดทั้งเงิน และเวลา

ในช่วงที่ผู้เขียนยังเป็นผู้บริหารในบริษัทแห่งหนึ่ง วิศวกรฝ่ายขายทุกคนได้มีโอกาสไปดูงานต่างประเทศ ยกเว้นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้ไป เพราะภาษาอังกฤษของวิศวกรคนนั้นไม่กระดิกหูเลย ในการส่งวิศวกรไปเข้าฝึกอบรมยังต่างประเทศก็ยังคงมีความผิดพลาดเหมือนกัน เราได้ส่งวิศวกรที่จบการศึกษาจากสถาบันที่มีชื่อเสียงมากแห่งหนึ่งในประเทศไทย ไปอบรมยังต่างประเทศหลังจากที่วิศวกรคนนั้นกลับมาประเทศไทยแล้ว บริษัทคู่ค้าในต่างประเทศสวดยับกลับมาไม่มีชิ้นดี บอกว่าเราส่งคนที่ไม่รู้เรื่องภาษาอังกฤษแล้วไปนั่งหลับในห้องเรียน เขาเสียค่าโรงแรม ค่าอาหาร ค่าเวลาของบุคลากรเพื่อมาสอนคนของเรา แต่ทั้งหมดที่ลงทุนไปสูญเปล่าหมด เพราะความไม่รู้หรือไม่เก่งด้านภาษาของคนของเรา

เขาเล่าให้ฟังว่าเมื่อเขาต้องการบุคลากรมาทำงาน เขาก็ให้ฝ่ายบุคคลลงโฆษณา และคัดผู้สมัครที่ฝ่ายบุคคลลั่นกรองแล้วเห็นว่ามีความรู้ความสามารถตรงหรือใกล้เคียงกับความต้องการมาให้เขาพิจารณา บางครั้งผู้สมัครที่คัดมาลึบกว่ารายไม่มีลักรายเดียวที่เขาสามารถจะรับได้ สาเหตุใหญ่ก็เรื่องภาษาอังกฤษ เพียงแค่เขาถามประโยคแรก เขาก็บอกได้ว่าเขาไม่เอาแล้ว คนที่สมัครงานเหล่านั้นอาจจะเป็นคนเก่งมีฝีมือ แต่ไม่สามารถสื่อสารกับผู้ว่าจ้างได้ ยังไม่มีโอกาสได้แสดงฝีมือเลย แม้ตั้งแต่ยังไม่ขึ้นเวที

ประสบการณ์ของผู้เขียนที่ทำงานกับบริษัทข้ามชาติมาหลายสิบปี ทำให้ผู้เขียนเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ (ไม่ได้หมายความว่าเก่งภาษาอังกฤษ) จึงได้ทำทุกอย่างเพื่อลูกของผู้เขียนให้มีความสามารถด้านภาษา เมื่อเขาจบการศึกษาเขาได้งานทำทันทีจากโบสถ์ครั้งแรกด้วยเงินเดือนที่ไม่มีการต่อรอง ในขณะที่เพื่อนๆ ของเขาบางคน (ที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษ) ยังหางานทำไม่ได้ คู่แข่งของลูกผู้เขียนมีแค่พันกว่าคนไม่ใช่หลายหมื่นคน แต่คู่แข่งของเพื่อนเขามีหลายหมื่นคน

ด้วยประสบการณ์ของผู้เขียนเช่นเดียวกัน จึงได้บอกนักศึกษาปริญญาโทบริหารธุรกิจในการสอนครั้งแรกว่าระหว่างปริญญาตรี + MBA กับ ปริญญาตรี + ความเก่งด้าน ภาษาอังกฤษ ผู้เขียนเชื่อมั่นว่าอย่างหลังจะทำให้ก้าวหน้ากว่า แต่เมื่อเขาหลวมตัวมาเรียนปริญญาโทแล้ว ก็ยังไม่สายที่จะหวนกลับไปพัฒนาด้านภาษาภายหลังได้ (สถาบันแห่งนี้เป็นสถาบันของรัฐบาลเป็น non-profit organization ดังนั้น ผู้เขียนจึงไม่ถูกเขาไล่ออก เพราะไปพูดขัดผลประโยชน์ ถ้าเป็นสถาบันเอกชน เขาไล่ไม่ให้สอนไปนานแล้ว) ตำราทุกเล่มที่ใช้ในการเรียนระดับปริญญาโทเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ในการสอบคัดเลือกนักศึกษาเข้ามาเรียน จะต้องสอบความสามารถด้านภาษาอังกฤษด้วย ใครที่ภาษาอังกฤษไม่เอาไหน อย่าไปสมัครเลย เพราะจะไม่ผ่านการสอบคัดเลือก แต่ถ้าเผชิญสอบติด ก็จะมีปัญหาด้านการเรียน เพราะอ่านตำราไม่รู้เรื่อง หรือต้องเสียเวลาในการแกะแต่ละบทช้ากว่าชาวบ้าน

การติดต่อธุรกิจในปัจจุบันนี้ บริษัทไหนไม่มีอี-เมลล์ บริษัทต่างประเทศก็ไม่อยากจะทำติดต่อกัน เพราะถ้าส่งเป็นแฟกซ์ค่าใช้จ่ายก็จะสูงมาก เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายด้านอี-เมลล์ สิ่งแนบกับอี-เมลล์ ก็ส่งมากับอินเทอร์เน็ตได้ โดยไม่ต้องส่งแยกมาทางไปรษณีย์ หรือแฟกซ์ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง

สำหรับบริษัท SMEs เจ้าของกิจการอาจจะไป log-on ที่บ้านตอนหัวค่ำ เกิดมีเรื่องด่วนที่ต้องดำเนินการอย่างฉับพลันก็ทำไม่ได้ ถ้าไม่เก่งภาษาอังกฤษ ครั้นจะคอยถึงรุ่งเช้าก็อาจจะไม่ทันการ หรือสูญเสียโอกาส นี่คืออุปสรรคจากการทำธุรกิจถ้าขาดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ธุรกิจปัจจุบันเขาทำกัน 24 ชั่วโมงแล้ว

บริษัท GE ซึ่งเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาสามารถประหยัดเวลาและเงิน ในการซื้อวัตถุดิบจำนวนมากหลายพันล้านบาท จากการซื้อสินค้าบนอินเทอร์เน็ต ทุกบริษัทในโลกนี้รวมทั้งบริษัทในประเทศไทยด้วย สามารถทำธุรกิจกับ GE ได้ แต่ถ้าไม่เก่งภาษาอังกฤษจะทำธุรกิจกับเขาได้อย่างไร

หลายท่านอาจจะมองว่าถ้าทำงานราชการแล้ว คงไม่มีความจำเป็นต้องเก่งภาษาอังกฤษ อย่าลืมนะว่าหลายหน่วยงานของรัฐอาจจะมีการกู้เงิน หรือได้รับเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ดังนั้น การติดต่อระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเจ้าหน้าที่ หรือหน่วยงานของต่างประเทศจึงเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนั้นที่เก่งภาษาอังกฤษก็จะได้รับการมอบหมายให้รับผิดชอบ หรือประสานงานในโครงการนี้ มีโอกาสใกล้ชิดกับผู้บังคับบัญชาระดับสูง (ถ้าผู้บังคับบัญชาไม่เก่งภาษาอังกฤษ) และมีโอกาสได้เดินทางไปต่างประเทศมากกว่าคนที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษ รวมทั้งมีโอกาสก้าวหน้ามากกว่าคนที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษ

ท่านวิศวกรทั้งหลายจงตื่นเถิดครับ หันมาให้ความสนใจและฝึกวิทยายุทธด้านภาษาอังกฤษ เพื่อสร้างโอกาสให้ตัวท่านเอง วิศวกร 2 คน ที่จบจากสถาบันเดียวกัน สาขาวิชาเดียวกัน เรียนเก่งเหมือนกัน แต่คนหนึ่งเก่งภาษาอังกฤษมาก เปรียบเทียบแล้วเหมือนรถ 2 คัน ยี่ห้อเดียวกัน ซื้ซื้เท่ากัน แต่คนเก่งภาษาอังกฤษเหมือนรถที่ติดเทอร์โบ จะวิ่งแซงรถที่ไม่ติดเทอร์โบชนิดไม่เห็นฝุ่น

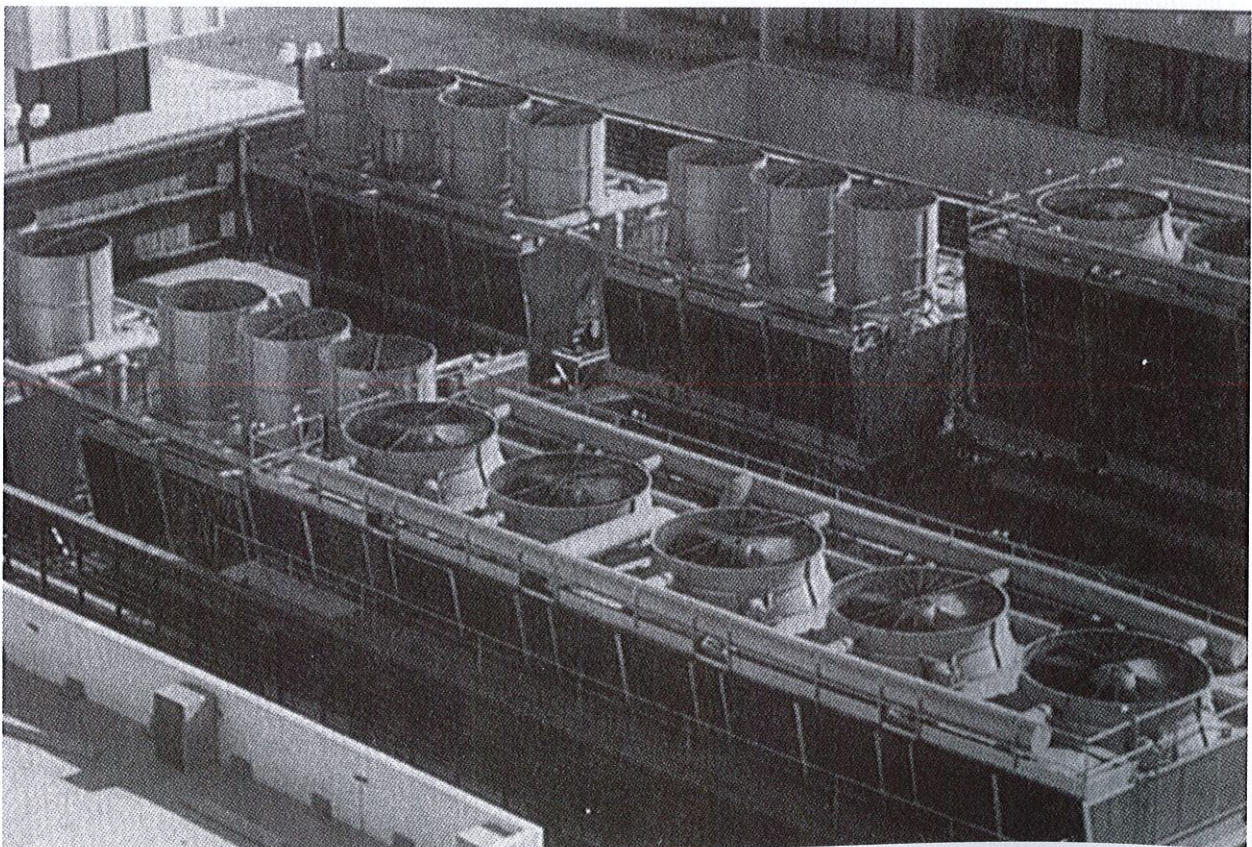
ทาล่างไรจึงจะให้คุณไทยเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ

เราคงไม่ปฏิเสธในข้อเท็จจริงที่ว่าในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะในยุคของไอที ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดไม่เฉพาะต่อบุคคลธรรมดา แต่รวมถึงหน่วยงานต่างๆ จนถึงระดับประเทศ ผู้คนส่วนใหญ่ก็ยอมรับในข้อเท็จจริงนี้ แต่เป็นการยอมรับที่ไม่แจ่มแจ้ง และมีได้ทำอะไรเพื่อให้

บุตรหลานของตัวเอง หรือตัวเองมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษ สาเหตุหลักก็คือ พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจน ระหว่างคนที่เก่งภาษาอังกฤษกับคนที่ไม่เก่ง และไม่มีคนใกล้เคียง หรือสื่อใดๆ ที่ย้ำให้เห็นถึงความสำคัญด้านภาษาอังกฤษ เมื่อมีคนเก่งด้านภาษาอังกฤษน้อย นั้นหมายความว่า การสื่อสารข้อมูลจากคนที่เก่งไปยังกลุ่มคนที่ไม่เก่ง จึงเป็นไปอย่างจำกัด และข้อจำกัดตรงนี้ยังทำให้ บทความที่สนับสนุนการเรียนภาษาอังกฤษตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งตีพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ จึงมีน้อยมากจนไม่เกิดผลทางด้านแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษ เด็กๆ ส่วนใหญ่อาศัยแรงผลักดัน และแรงจูงใจ จากพ่อแม่ และครูบาอาจารย์ แต่คนทั้ง 2 กลุ่มนี้ ก็ไม่สามารถจะผลักดันได้ เพราะตัวเองก็ไม่เก่งภาษาอังกฤษ และไม่ได้เห็นความก้าวหน้าของตัวเองที่มาจากความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เด็กๆ มักจะได้รับอิทธิพลมาจากเพื่อนมาก แต่เพื่อนเหล่านั้นก็ไม่มีใครที่จะชี้ให้เห็นว่าภาษาอังกฤษสำคัญ สำหรับผู้ที่จบการศึกษา และทำงานแล้วส่วนใหญ่ก็ไม่ได้รับคำแนะนำใดๆ ให้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ เพราะคนที่เก่งภาษามีจำนวนน้อยกว่ามาก และไม่ได้มีอยู่ในทุกๆ หน่วยงาน ในบางบริษัท อาจจะไม่มีคนเก่งภาษาอังกฤษเลยก็เลยไม่มีการเปรียบเทียบว่าคนเก่งภาษากับคนไม่เก่งก้าวหน้าต่างกันอย่างไร

เพียงแค่ 6 ปี อินเทอร์เน็ตก็แพร่หลายไปทั่วทั้งประเทศ ทุกวันนี้ผู้คนเกือบทุกระดับรวมทั้งเด็กระดับมัธยมต้นๆ หรือแม้กระทั่งระดับประถมก็รู้วิธีการใช้อินเทอร์เน็ตหมดแล้ว สาเหตุก็เพราะสื่อทุกสื่อต่างโหมลงข่าวเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตอย่างต่อเนื่อง มีหลักสูตรการสอนการใช้อินเทอร์เน็ต และสัมมนาต่างๆ มากมาย มีวารสารเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตนับไม่ถ้วนในท้องตลาด ทุกวันนี้เด็กระดับมัธยมต้นก็สามารถออกแบบเว็บไซต์ของตัวเองได้แล้ว แสดงว่าเพียงชั่วระยะเวลาเพียง 6 ปี เท่านั้น จากการกระพือข่าวอย่างต่อเนื่องถึงความสำคัญของอินเทอร์เน็ต ประกอบกับการมีหนังสือ และการสอนที่สนับสนุนอย่างครบครัน คนไทยทุกวันนี้ ก็สามารถใช้อินเทอร์เน็ตได้เกือบทุกระดับชั้น ถ้าเราจะใช้วิธีเดียวกันนี้ เพื่อชักจูงเด็กๆ รวมทั้งผู้ใหญ่ให้หันมาสนใจในภาษาอังกฤษก็น่าจะทำได้ แต่ใครเล่าจะเป็นผู้นำ ในกรณีของอินเทอร์เน็ต เรามีโครงการ School-Net เพื่อให้เด็กๆ ในโรงเรียนทั่วทั้งประเทศได้มีโอกาสใช้อินเทอร์เน็ต ถ้าเราใช้ Campaign ที่คล้ายคลึงกันสำหรับภาษาอังกฤษ อาจจะสร้างความตื่นตัวให้กับคนไทยให้เริ่มสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น เรายังคงต้องพึ่งพาคนให้เขียนบทความต่างๆ ทั้งในหนังสือพิมพ์ และวารสารต่างๆ ชักจูงผู้คนให้หันมาสนใจด้านภาษา รวมทั้งมีรายการทางโทรทัศน์ที่เน้นให้เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษ แต่ผู้เขียนก็ไม่มั่นใจว่า เราจะ

หาคนที่เขียนบทความชักจูงให้คนมาสนใจเรียนภาษาอังกฤษมากนักน้อยแค่ไหน ในขณะที่มีคนเขียนบทความด้านอินเทอร์เน็ตมากมาย

ผู้มีอำนาจในหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง จะต้องยอมรับว่าภาษาอังกฤษไม่ได้มีประโยชน์เฉพาะต่อบุคคลเท่านั้น แต่ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประเทศชาติ และต้องกล้าที่จะทำโดยไม่ต้องกลัวจะถูกมองว่าไม่ชาตินิยม เพราะเห็นภาษาอื่นสำคัญว่าภาษาไทย เด็กๆ สามารถเรียน 2 ภาษาพร้อมๆ กันได้ ทำไมผู้คนที่ชาตินิยมมากๆ ในเกาหลี และญี่ปุ่น จึงหันมาเรียนภาษาอังกฤษ อย่างเอาเป็นเอาตาย โดยไม่รู้ลึกลับว่าเสียหน้า หรือเสียความเป็นชาตินิยมลงไป อย่าไปกลัวเสียหน้าเลยครับ ผลประโยชน์ของประเทศชาติในอนาคตมีความสำคัญมากกว่ามาก แต่อุปสรรคที่สำคัญที่สุดก็คือ บุคคลากร หรือครูสอนที่มีคุณภาพ และอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย

ผู้เขียนเคยทำงานที่ต้องติดต่อกับบริษัท ญี่ปุ่นเป็นระยะเวลา 10 ปีเต็ม รู้ว่าคนญี่ปุ่นกว่าจะตัดสินใจทำอะไร จะใช้เวลาพิจารณา และศึกษานานมาก และใช้ระบบ Bottom Up แทนที่จะเป็นระบบ Top Down นั่นคือ ให้ระดับล่างเสนอเรื่องขึ้นไประดับบน ไม่ใช่ระดับบนสั่งงานมาระดับล่าง คนไทยคอยแล้วคอยอีก ก็ไม่เห็นญี่ปุ่นทำอะไร แต่เมื่อเขาตัดสินใจทำแล้วเขาจะทำเร็วชนิดวิ่งจนคนไทยตามไม่ทันเลย เมื่อญี่ปุ่นตัดสินใจว่าคนของเขาจะต้องเก่งภาษาอังกฤษ เขาจะเตรียมทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องบุคคลากร ระบบการสอน และอุปกรณ์การสอนที่ทันสมัย เพื่อให้คนของเขาสามารถพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษในเวลาที่ดีที่สุด ผู้เขียนเชื่อว่าภายใน 2 - 3 ปี ต่อจากนี้ เราจะเห็นคนญี่ปุ่นที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้นชนิดผิดหูผิดตาทีเดียว ถ้าเราไม่ทำอะไรเลย หรือมัวแต่โอ้อ้อ เราจะไปสู้ประเทศอื่นที่มีบุคคลากรที่เก่งภาษาอังกฤษได้อย่างไร ในสมัยที่ อี-คอมเมอร์ซ ยังไม่เกิดขึ้น คนญี่ปุ่นไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษเลย ประเทศเขารวย เขาสามารถจ้างคนแปลตำราตีในโลกลนี้ทุกเล่มเป็นภาษาญี่ปุ่นให้คนของเขาได้ศึกษา ในบ้านเรา เราไม่มีปัญญาจ้างคนมาแปลตำราต่างๆ ได้ คนไทยที่เก่งภาษาอังกฤษ (ที่มีจำนวนน้อยอยู่แล้ว) เขาจะไม่เสียเวลามาแปลตำราหรอกครับ สู้เอาเวลาไปทำอย่างอื่นที่ทำรายได้ดีกว่าการแปลหนังสือมากมาย เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่พัฒนาคนของเราให้เก่งภาษาอังกฤษตั้งแต่เด็ก เมื่อเขาเข้าไปศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ก็จะมีอุปสรรคในการศึกษตำราที่เป็นภาษาไทย หรือ Sheet ที่อาจารย์ช่วยทำให้ก็เป็น

ความรู้เพียงน้อยนิด เมื่อเทียบกับความรู้มากมายที่อยู่ในตำราภาษาอังกฤษ หรือในอินเทอร์เน็ต แต่เราไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ เพราะไม่เก่งภาษา ผู้ที่รับผิดชอบในกระทรวงศึกษาธิการ เคยคิดที่จะแก้ปัญหาตรงนี้หรือไม่

ผู้เขียนไม่เชื่อว่าเราจะพึ่งพาหน่วยงานของรัฐได้ ดังนั้นเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองทุกคนที่จะต้องหันมาปูแนวทางให้บุตรหลานของตนเองเก่งภาษาอังกฤษให้ได้ด้วยการช่วยตัวเอง ผู้เขียนเพียงแต่หวังว่าบทความนี้จะมีส่วนในการกระตุ้นให้มีการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

สรุป

ผู้เขียนขออ้างคำกล่าวของวิทยากรท่านหนึ่งที่กล่าวในรายการโทรทัศน์เมื่อเร็วๆ นี้ว่า **“ในอนาคตเด็กไทยจะต้องเรียนภาษาไทย แต่จะต้องสามารถพูดภาษาอังกฤษขนานได้โดยทันที”** ข้อความในเครื่องหมายคำพูดไม่ใช่เป็นคำพูดของวิทยากรท่านนั้น แต่เป็นข้อความที่กล่าวโดยผู้ที่เราเคารพรักสูงสุด ดังนั้นผู้เขียนจึงไม่จำเป็นจะต้องสรุปอะไรอีก เพราะนี่เป็นสุดยอดของการสรุปแล้ว

